

—Браво Асѣнчо! Ами какъ си го научилъ, когато още не знаешъ нито една буква?

—Азъ слушахъ Люба и го запомнихъ. Мамо, искамъ още да ми кажешъ много ли бѣдни и сироти има по свѣта? Азъ питахъ Люба, но тя не ми каза.

—Много сж, дѣтенце. Тѣ сж много повече, отколкото доволнитѣ и богатитѣ.

—А защо сж по-много, мамо?

—Ехъ мило, ми момченце, ти искашъ всички нѣща изведнажъ да научишъ, а това е невъзможно. Грпикай си ти наволя, пѣй съ сладкия си дѣтински гласъ, запомняй стихчета и приказчици, па като порастнешъ и другитѣ работи ще разберешъ.

Асѣнчо бѣ доволенъ отъ майчиния си отговоръ. Той се нареди до Люба и почнаха да пѣятъ:

„Обичамъ, мамо, обичамъ,
Въ зелена гора да ходя...“

Хр. Петевъ.

Искамъ наука.

(По З. Стояновъ).

—Азъ бѣхъ простичко, дивичко овчарче въ турско врѣме. Виѣха ме често. Гладувахъ подиръ стадото, защото господаритѣ ми бѣха страшни скжперници и рѣдко позволяваха да ядемъ благо. Край кошаритѣ минаваше желѣзница. Азъ виждахъ хора какъ пжтуватъ за Цариградъ, за Букурещъ и ми се дося и мене да пжтувамъ и да стана ученъ човѣкъ. Азъ едва можехъ да прочитамъ и то само черковни книги.

Отъ пжтници се научихъ, че голѣми училища имало въ Букурещъ и въ Русчукъ. Въ Буку-